

35. nap: Nagyhétfő - Eszközök vagyunk a világ megszentelésében

Eszközök lehetünk Isten kezében, munkatársainak hív minket. Szenvedéseink Krisztuséval egyesítve nagyon értékessé lehetnek, és közben mi is formálódunk és egyre jobb eszközökké válhatunk. Eszköznek lenni nagy megtiszteltetés. Deus semper maius - Isten mindig nagyobb!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

*Használj minket akaratod szerint!
Munkára foghatsz minket, kereszttel, szenvedés, baj érhet,
legyen részünk kudarc vagy siker: mi szeretetedet akarjuk hirdetni.
Csak az történjen mindig velünk, amit kezdettől elgondoltál nekünk.
Egy vágyunk van csupán: vezess minket szeretetterved szerint.
A személyes eszményünk lebegjen mindig előttünk, ez formálja egész életünk,
hiszen szereteted teremtett minket, megfeszítjük ezért minden erőnket.*

[Vagy imádkozzuk közös imánkat!]

Én, az Úr, hívtalak meg téged igazságban, és fogom a kezedet.

Olvasmány Izajás próféta könyvéből (Iz 42, 1-7)

Íme, az én szolgám, akit támogatok, választottam, akiben kedvemet találok. Ráadtam lelkemet, igazságot visz majd a nemzeteknek. Nem kiált, nem emeli fel hangját, és nem hallatja az utcán. A megroppant nádszálat nem törli össze, és a kialvó mécsbelet nem oltja el; hűségesen visz igazságot. Nem alszik ki, és nem roppan össze, míg igazságot nem tesz a földön; és tanítására várnak a szigetek. Ezt mondja az Isten, az Úr, aki az eget teremtette és kifeszítette, aki megszilárdította a földet, és ami belőle sarjad; aki lehetetet ad a rajta levő népnek, és lelket a rajta járóknak: „Én, az Úr, hívtalak meg téged igazságban, és fogom a kezedet; megőrizlek, és a nép szövetségévé teszek, a nemzetek világosságává, hogy megnyisd a vakok szemét, kihozd a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétségben ülőket.

Elmélkedés

Ha magunkra és a küldetésünkre gondolunk, akkor az eszközkép teljesen helyes. Az eszköznél természetesen fontos, hogy jó minőségű, valóban használható legyen, de senki nem csinál felhajtást Van Gogh ecsetje körül, amivel a festményeit festette, és nem érdemes sokat vacakolni Einstein töltőtollával, amivel papírra vetette a relativitáselméletet. Az eszköz csak eszköz, és az eszköz hatása sokkal, sokkal nagyobb annál, mint amit magától ki tudna fejteni. Mi pedig eszközök vagyunk Mennyei Atyánk kezében. Aki szenved, az az üdvtörténet eszköze lehet. Ha szenvedését összeköti Jézus Krisztus szenvedésével, akkor az áldássá válik mások számára. A kolosszeiekhez írt levél tesz erről tanúságot: „kiegészítem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéséből, testének, az Egyháznak javára” (Kol 1,24). Mi is igent mondhatunk az Atyánknak arra a meghívására, hogy eszközei legyünk. Házaspárként a szentség erejében meghívásunk van erre az eszközlétre, amelyben az egytest-egylélek valóságában részesülünk.

A házasság szentségében jelen lévő Szentháromság Isten a szeretetünk forrása, és küldetésünket is ez által a szentségi jelenlét által kapjuk. Eszközök vagyunk a kezében egymás számára is. Házastársam eszköz a Mester kezében. A házastársam által szól és szeret az Isten, és a rajta keresztül kapott fájdalom és szenvedés is Isten formáló szeretetének a megnyilvánulása lehet. Ha a házastársi kapcsolatomba így tekintek, akkor változik a magamról, a házastársamról és az Istenről alkotott képem. Megengedem, hogy a kapcsolatunkban helyreálljon a szentségi rend, ami az alázat kezdete és az igaz, önzetlen szeretet átformáló kegyelmét adja számunkra. Nem Istentől szenvedünk, de Isten jelen van, amikor szenvedünk. A házasságunkban is szenvedünk, és sokszor mélyen megrendülünk. A szentségi Jézusra tekintünk ilyenkor, és tudjuk, hogy velünk járja a nagyhétnek minden állomását: a virágvasárnapi ünnepi pompát, az árulás csalódását, a hűtlenséget, a cserbenhagyást, a vádaskodást és ítéletet, a szomjazást, a magányt, a szégyent, a teljes elhagyatottságot, az életerő elvesztését... És akkor is, mégis és újra Jézusra tekintünk, ahogyan legyőzi a halált, új életet támaszt és mindent felülmúlóan helyreállítja a szeretetet. Deus semper maius!

(Tilman atya nyomán)

Én, az Úr, hívtalak meg téged igazságban, és fogom a kezedet.

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk!

Hálát adunk a bizalmadért, hogy eszközeid lehetünk az üdvtörténeti nagy tervedben, ha szenvedéseinket a Tiedhez kapcsoljuk. Így egymással és Veled is eggyé válhatunk. Fogadd el a mai napomat, az igyekezetet, a munkát, az áldozatokat, és egész magamat a szent kegyelmi forrás számára!

Fájdalmas Szűzanyánk, könyörögj értünk!